

Se lăsa întunericul în pădure și,
deși era deja ora de culcare,
gândurile mi se tot învârteau în cap.
Curând urma să fie ziua de naștere
a mamei... și încă nu aveam
niciun cadou pentru ea!

„Noapte bună, micuțule“, mi-a spus
ea, în timp ce mă ghemuiam la căldurică în
colțișorul meu, și a rămas lângă mine până
când, încetul cu încetul, am adormit...

...și am visat foarte multe idei.

Am luat unul. „E imens și ce greu e!”
Îl puteam transporta doar rostogolindu-l!

Zis și făcut. L-am întins pe pământ,
l-am împins cu cele două lăbuțe din față și,
așa, rostogolindu-l, m-am întors acasă.

